

да звучи по чувашки сати-сур както дѣйствително по чув. 8 = сит а сто сѣр.

Ето защо Куникъ се усъмни въ хипотезата на молла Хусеинъ Феизъ-Ханъ, че въ цѣнати цѣр имаме чувашки форми. Още Ильминскій бѣ принуденъ да признае, че диалектътъ, който ни се рисува въ изгбѣстнитѣ надгробни надписи, трѣбва да е прѣдставялъ нѣщо *средно*, прѣходно между турскитѣ диалекти и сегашния чувашки езикъ. Куникъ, комуто откритието на молла Хусеина трѣбваше да бѣде особено драго, и който не би захсѣнѣлъ, да се възползува отъ него за подкрѣпа на своята теория, че чувашитѣ сж потомци на древнитѣ българи, се задоволи само да отбѣлжи най-интереснитѣ форми изъ надписитѣ: цнати цѣр, цнар мениш, цирми биалем, цирми тувату, туватд. А по-нататъкъ той се и не вдава въ въпроса, не должно ли скорѣе считатьъ эти отдѣлниа слова и числа бѣлоболгарскими (остатки Болгаръ, безъ сомнѣнія, смѣшалися съ татарами), чѣмъ *чувашкими*®. (Ал-Бекри, р. 146).

Така Куникъ основава цѣлата си теория върху единичниа именникъ, ако послѣдниятъ и да нѣма никакво съотношение къмъ нѣбогатинитѣ волжско-камски българи и дневнитѣ чуваша. Резултатитѣ отъ Куникъ — Радловия разборъ на именника ни сж вече познати. Намъ ни прѣдстои тукъ на кратко да ги одѣнимъ.

Като не се съизскаваме и тукъ съ смѣненіето на волжски и дунавски българи, ние поставяме слѣднитѣ два въпроса: 1) *до колко Куникъ има право, да смята въобще чувашитѣ за турско племе* и 2) *до колко само отъ сегашния чувашки езикъ може да се обяснятъ загатнитѣ думи на именника*.

Първиятъ въпросъ ни застави поне на кратко, да прѣгледаме главната литература върху произхода, етничния типъ, и езика на чувашитѣ.

Първитѣ ни свѣдѣнія за тия мѣста, гдѣто по-послѣ биде основана волжско-камска България, и за тѣхнитѣ народности датуватъ отъ врѣмето на готския царь Ерманрикъ, който около 350 год. покорява Mordens (Мордва), Merens (Меря, сѣга измрѣли) и Srem(n)iscans (черемиси?). За българи въ тая ранна епоха нито поменъ става, очевидно, защото и въ VI вѣкъ, когато Йорданъ писалъ (около 550 год.), тѣ още не ще сж били избутани на сѣверъ (отъ аваритѣ или хазаритѣ?). Това послѣдното имъ прѣселение е станало слѣдователно едва ли прѣди края на VI вѣкъ. Коего обаче е по-чудно, то е че Йорданъ нищо не говори и за *чуваша*, а и у по-послѣпнитѣ историци и пктемественици тѣ никакъ не фигуриратъ, като че ли не сжществуватъ. За прѣръ пътъ тѣхното име се поменува въ рускитѣ хроники, и то едва въ XVI вѣкъ.

Чувашитѣ сж разфърлени днесъ на доста гѣсти групи върху пространството на 4 губернии: казанска, оренбургска, симбирска и саратовска. Споредъ *Сбоева* нѣкога тѣ сж образували една компактна маса и сж се разпокъсали само вслѣдствие на политични прѣврати. Обаче както